JODI ELLEN MALPASOVÁ

BEZ DECHU

SEXY
ŽHAVÉ
HŘÍŠNÉ

COSMOPOLIS

COSMOPOLIS

Jodi Ellen Malpasová

Bez dechu

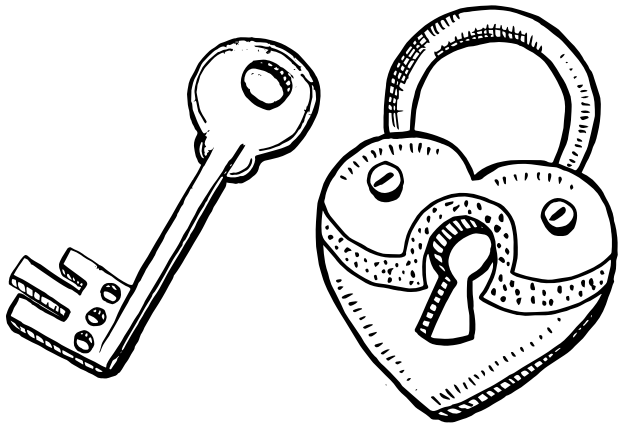

JODI ELLEN MALPASOVÁ

BEZ DECHU

SEXY,
ŽHAVÉ,
HŘÍŠNÉ

COSMOPOLIS

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

LEAVE ME BREATHLESS

Copyright © 2019 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved.
Translation © Iva Němcová, 2026
© Grada Publishing, a. s., 2026

Z anglického originálu *Leave Me Breathless* vydaného v roce 2019
přeložila Iva Němcová
Redakční úpravy Monika Jitřenková
Korektura Julie Gonzálezová
Grafická úprava a sazba Roman Křivánek, Art007
Obálka Martina Charvátová

COSMOPOLIS

Vydala Grada Publishing, a. s., pod značkou Cosmopolis v Praze roku 2026 jako svou 10456. publikaci

Grada Publishing, a. s.,
U Průhonu 22, Praha 7

Tisk FINIDR

ISBN 978-80-271-6312-0 (ePub)
ISBN 978-80-271-6311-3 (pdf)
ISBN 978-80-271-5334-3 (print)

Věnování

Pro mé čtenáře.
Bez vás bych byla jen bláznivá ženská s nepřiměřeně bujnou fantazií.
Díky, že jste v tom se mnou.

JEM

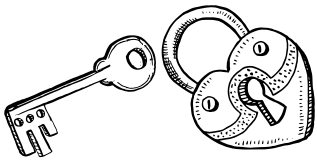

Kapitola 1

RYAN

Něco není v pořádku. Z MI5 jsem odešel před deseti lety, ale můj šestý smysl je stále stejně silný, je to jakýsi detektor nebezpečí, a já ho právě teď cítím. Mám husí kůži. V žilách mi začíná kolovat adrenalin.

Prohlížím okolí před domem našeho klienta a nevidím nic neobvyklého. Od chvíle, kdy naše agentura zaměřená na osobní bezpečnost před dvěma týdny přijala zakázku, se nic zvláštního neděje. Naše klientka, modelka z Kanady s neodbytným pronásledovatelem, odjede každou chvíli na letiště se svou šestiletou dcerou. V tuhle chvíli by to byl zatracenej výsměch, kdybychom narazili na nějakou hrozbu.

Můj partner Jake je také napjatý, jeho velká ramena se zvedají, když pozoruje ulici za železnou bránou, která odděluje tento dům od zbytku Londýna. Mlčí. I já mlčím.

„Jakeu," zavolám najednou a sleduji, jak se ten velký chlapík pomalými kroky vzdaluje od brány, až se postaví vedle mě u dveří.

„Naproti přes ulici stojí černé Audi.“ Vezme telefon. „Zatmavená okna. Stojí tam už přes hodinu a řidič nevystoupil.“

Věděl jsem to, sakra. „Ověřil sis to u Lucindy?“ Přesunu se k bráně, abych se tam také podíval, a uvidím RS 7 zaparkovanou nahoře na silnici, s okénkem spolujezdce pootevřeným jen o kousek.

„Značka je falešná.“ Jake potvrzuje to, čeho jsem se obával.

Zběžně se podívám doleva a doprava. „A já jsem si myslel, jak bude tahle práce snadná.“ Zacouvám a cítím, jak mě váha mého Hecklera tlačí do spodní části páteře. Do prdele, už léta jsem nemusel vytáhnout zbraň. Ano, tahle práce byla nudná jako prase, stejně jako každá jiná za těch deset let, co u agentury sloužím, ale nuda je bezpečná. Nuda znamená, že se dostanu domů do Hamptonu.

Jake se ohlédne přes rameno, když se otevřou vstupní dveře a vyjde z nich naše klientka s dcerou. „Slečno Warrenová, budeme vás muset požádat, abyste se na pár minut vrátila dovnitř,“ osloví ji můj partner chladně.

Překvapeně zamrká. „Ale moje letadlo odlétá za dvě hodiny.“ V jejím hlase se ozve panika a prohlédne si ulici před domem. „Nějaký problém?“

„Vezmeme vás zpátky dovnitř,“ řekne tiše Jake, jde k ní, vezme holčičku za ruku a vede ji s matkou zpátky do domu.

Slečna Warrenová těká očima mezi mnou a Jakem a očividně se snaží najít odpověď na svou otázku. Pak otevře ústa, aby promluvila, ale rychle si to rozmyslí, otočí se k dceři a přikrčí se. „Miláčku, myslím, že jsem nechala Paddingtona na gauči. Můžeš si pro něj doběhnout?“

„Ano." Děvčátko se vrhne zpátky do obývacího pokoje a slečna Warrenová se postaví a otočí se k nám. „Prosím, řekněte mi, co se děje."

„Naproti přes ulici je neidentifikované vozidlo, které musíme zkontrolovat," vysvětluji.

Oči se jí okamžitě rozšíří a hlasitě se nadechne. „Panebože, to je on." Podívám se na Jakea a přemýšlím, jestli cítí to samé co já. „On, jako váš stalker?" zeptá se a potvrdí, že má stejné podezření.

Ona začne rychle mrkat, ruce se jí třesou a vlasy si zastrčí za ucho. „Ano." Odvrátí pohled a já už si nedokážu nechat své myšlenky pro sebe.

„Slečno Warrenová, měli bychom vědět ještě něco?"

„Já nemám stalkera," víceméně zašeptá s očima zakalenýma, jak se na nás provinile podívá. „Mám bývalého přítele, který má složitou povahu a udělal by cokoli, aby mi ublížil."

„Proč?" zajímá mě.

„Protože jsem ho opustila."

„Jméno?" zeptá se Jake a vezme telefon. Dívám se, jak se nadechuje, jako by se musela duševně připravit, aby nám to řekla. To nevěstí nic dobrého.

„Corey Felton."

„Cože?" vyhrknu a doufám, že jsem ji špatně slyšel. Jake si pod nosem zakleje a plácne palcem do mobilu. „Drogový dealer?"

Dokáže jen přikývnout a v jejích očích vidím milion omluv. Ježíšikriste, Corey Felton je hledaný v deseti zemích za různé zločiny. Ale je nepolapitelný. Nedotknutelný. A soudě podle strachu, který vidím v očích slečny Warrenové, je stejně odporný, jak naznačuje šeptanda. „Policie by mi nepomohla, pokud bych nevypovídala,"

spěchá s vysvětlením. „Potřebuju se jen dostat zpátky do Kanady a vím, že udělá cokoli, aby mě zastavil." Slečna Warrenová přes nás znovu nakoukne směrem k bráně.

„Dostaneme vás i vaši dceru bezpečně na letiště, nebojte se." Usměju se na ni a ona přikývne, couvne a zavře dveře.

„Tak jak jsme na tom?" zeptám se, zatímco Jake zírá na svůj telefon.

„Posila je na cestě. Jestli je to on, budeme ji potřebovat."

Jestli je to on? „Samozřejmě že je to on." Krev mi tuhne vzrušením. „Jsi připravený si zatančit?" ptám se, když se vracíme k bráně.

„Jestli se nedostanu domů ke Cami a Charlotte v jednom kuse, půjde po tobě, víš to, že jo?"

„Vím," řeknu tiše a sleduji černé Audi na druhé straně ulice. S Jakem se známe už dlouho, ačkoli spolu pracujeme teprve posledních pár let.

Jake si přibral společníka, což byla podmínka jeho ženy, pokud chtěl v byznysu zůstat. Byl jsem pro tu práci ideální.

Vyklouznu na chodník – právě když náš vůz s posilami vjede do ulice. „Nenápadně," zamumlám.

„Už léta je zalezlý někde v podzemí," řekne Jake a připojí se ke mně. „Chtějí ho všechny policejní sbory od nás až po Státy."

Když se začnu blížit k RS 7 a natahuji ruku dozadu, abych vytáhl svůj Heckler, ozve se vrčení motoru. Přepadne mě vzrušení, jaké jsem už léta nepocítil, ať se ho snažím potlačit sebevíc. Chystá se na útěk. *Jen ať se s tím vypořádá posila, říkám si. Není třeba se uprostřed Londýna chovat jako Jason Bourne.* Ale moje nohy se samy od sebe pohybují rychleji, můj běh se mění ve sprint. Přebíhám ulici směrem k Audi, slyším klaksony aut a skřípot pneu-

matik, jak se snaží vyjet od obrubníku do protijedoucí kolony aut. Nedostane se daleko, vklíní se přední částí mezi autobus a BMW. Ale autobus začne couvat, aby Audi získalo prostor k odjezdu. K úniku. To teda ne.

Překáží mi ten zatracený oblek, na kterém trvají, vyběhnu na silnici a zahlédnu černý taxík, který míří přímo ke mně. Řidič se narovná na sedadle a připravuje se na náraz. „Do prdele, do prdele, do prdele."

„Ryane, co to kurva děláš?" houkne za mnou Jake. Dívám se dopředu a sleduju, jak se taxík přibližuje a přibližuje, ohlušuje mě skřípot pneumatik. „Ryane!"

V poslední vteřině řidič otočí volantem a ozve se nejhlasitější rána, když narazí do Audi právě ve chvíli, kdy se uvolní z řady aut, a znovu ho zastaví mezi BMW a autobusem. Aniž bych se nad tím pozastavil, otevřu zadní dveře taxíku, proklouznu na druhou stranu a ignoruju ohromený obličej podnikatele vzadu s telefonem u ucha.

Audi začne couvat a narazí do zaparkovaného auta za ním, ale úplně se zastaví, až když vedle nás přibrzdí záložní tým. „Někam jedete?" trhnu dveřmi, popadnu řidiče a vytáhnu ho ven, přičemž mu okamžitě pod bradu vrazím pistoli.

„Kurva," slyším za sebou Jakea, právě když si uvědomím, že muž, kterého jsem přitiskl k boku Audi, není Corey Felton.

To uvědomění mě zasáhne jako cihla. „Je to návnada!" křičím, pouštím ho a vrhám se přes kapotu auta. Jakmile dopadnu na nohy, vyrazím do sprintu, jsem soustředěný. Ten hajzl. Za pár vteřin jsem zpátky u domu a vykopávám vchodové dveře, ruce před sebou, zbraň pevně v nich.

Slečna Warrenová vběhne do haly a rozčíleně křičí. „Co se děje?“ Když mě uvidí, překvapeně se zastaví. Je celá. Ještě je tady. Takže…

„Kde je vaše dcera?“ ptám se.

„Panebože.“ Ruce má před ústy a oči dokořán. „On mi ji vezme. Využije ji, aby si mě udržel.“

Čelist se mi napne, když se objeví Jake, a já přikývnu a řeknu mu, aby odsud slečnu Warrenovou odvedl, právě když se ze zadní části domu ozve rána dveří. Proběhnu chodbou a ve chvíli, kdy vcházím do kuchyně, cítím, jak mi něco zatlačí do spánku. Ztuhnu.

„Zahoď tu zbraň,“ pronese klidně a já okamžitě skloním zbraň k boku a koutkem oka zahlédnu holčičku, kterou drží před sebou. Můj mozek pracuje rychle, všímám si její pozice, jeho pozice, jeho úchopu, jejího strachu.

Buď teď, nebo nikdy. *Odhoď zbraň, Ryane!* Ale já vím, že jakmile se mi zbraň dostane z rukou, vypadnu ze hry a ta malá holka bude pryč. Cítím, jak mi škubou svaly. Tep se mi zrychluje. Oči se mi znovu zaostří. Teď, nebo nikdy.

Moje ruka se rychle mihne, hákem srazím zbraň stranou, přitom se otočím a chytím ho za ruku, čímž dívku osvobodím, než ho přitlačím ke zdi a praštím mu rukou do omítky, až upustí zbraň. Bože, není nic, co bych si přál víc než mu nakopat prdel… ale ta holka. Takže mu jen neochotně podkopnu nohy a sundám ho zepředu, znehybním ho s rukama na zádech. Kňučí jako podělaný dítě, zatímco já se podívám na tu malou holčičku a věnuju jí svůj frajerský úsměv. „Padouchy vždycky chytí,“ zašeptám a ona se zašklebí a pozoruje mě s úlevou. Já se podívám ke dveřím a chci, aby si posily sakra pospíšily. „Ublížil ti, zlatíčko?“

Zavrtí malou hlavičkou ze strany na stranu a ukazuje mi medvěda. „Ale rozšlápl Paddingtona."

„Vážně?" Zachvěji se pro efekt, právě když Jake vchází do místnosti a vypadá, že je připraven zaútočit. Brzy mě zaregistruje ve dveřích. „Ahoj," řeknu a usměju se na něj. „Máš nějaký pouta?"

Viditelně se uvolní a vykřikne do chodby, aby přivolal posily, rychle se k nám připojí dalších šest mužů, všichni ve výstroji a ozbrojení. „Co vám trvalo tak dlouho?" zeptám se káravě a nechám je, aby se postarali o mou kořist. Vstanu, opráším se a zastrčím si zbraň za opasek kalhot. „Tak pojď, malá." Zvednu si holčičku do náruče. „Vezmeme tebe a Paddingtona zpátky k mamince." Vyjdu z kuchyně a slyším slečnu Warrenovou plakat dřív, než ji uvidím.

„Díkybohu!" Vrhne se ke mně, popadne dceru a pevně ji stiskne.

„Je v pořádku."

Usměje se na mě skelnýma očima. „Děkuji."

„Nic to nebylo," zalžu a vydám se skrz davy lidí na vzduch. Vyjdu ven, slyším, jak Corey Felton vztekle křičí, a opřu se o plot, srdce mi v hrudi stále buší jako o závod.

„Co sis sakra myslel?" zařve Jake, přidusá ke mně a v tu chvíli mi z těla vyprchá adrenalin a já několikrát zamrkám a zkoncentruju se. „Měl jsi to nechat vyřešit posily, do prdele, Ryane."

„Jo, jo," opáčím jen tak, jakoby mimochodem. Nepotřebuju, aby mi Jake nadával. Najednou mi to jde zatraceně dobře samo. Do prdele, co mě to napadlo?

Jake si zřejmě všimne mého náhlého rozechvění, protože mi s povzdechem ovine ruku kolem ramen a začne nás oba směrovat k bráně. „Ty jsi takový zasraný samorost."

Má pravdu. „Hádám, že mě to nikdy neopustí, co?"

„A hlupák. Mohl ses nechat zabít."

„Dýchám, ne?"

„Ano. A teď ti šéfka způsobí pořádnou bolest hlavy."

Odfrknu si. Od Jakea Sharpa to zní opravdu vtipně. Kromě toho není moje chyba, že jsme nebyli informováni o celém příběhu. „S bolestí hlavy si poradím. Co se mi ale nedaří zvládnout, je, jak hloupě jsem se právě zachoval." Zatracený instinkt. Potřebuju se napít.

„Zrovna ty víš, že když jednáš sám, je to na hovno," připomene mi Jake.

„Dobře, už mě můžeš přestat poučovat."

Pustí mě, až když dojdeme k bráně. „Neohrožuješ jenom sebe," zamumlá podrážděně.

Vina. Další z pocitů mě zasáhne a udeří mě do břicha. Jakeova žena je těhotná a dělá si teď ještě větší starosti pokaždé, když odchází do práce. „Jak se má Cami?"

„Připravená se toho břicha zbavit." Jeho tvář se zkřiví a já se trochu zasměju. „Zbývají tři týdny."

„Nemůžeš se dočkat?"

Na chvíli zmlkne a já vím proč. Tak dlouho byl osamělým vlkem, zaplaveným svými démony. Měl to těžké. Za posledních pár let jsem s Jakem strávil tolik času, že nám nezbývalo nic jiného než spolu vycházet. Mluvil. Poslouchal jsem ho. Zaslouží si své štěstí. „Jo," řekne nakonec a podívá se na mě. „Těším se, že to tentokrát udělám správně."

A já nás vystavuji zbytečnému nebezpečí. Natáhnu ruku a plácnu ho po mužném rameni, jako to dělám vždycky, když se věci trochu zkomplikují. „Dáme si potom pivo?" zeptám se a kývnu k hospodě přes silnici.

„Jsem pro."

Oba zpomalíme, když vidíme Lucindino auto, jak se řítí zpoza rohu. Kurva, dokonce i to auto zní naštvaně. Podívám se na Jakea a ten se podívá na mě. „Nebo radši hned?" ptám se a mířím pryč od naší šéfové, která se mi to chystá spočítat.

Jake jde se mnou, oba couváme. Nikdo nechce být v Lucindině blízkosti, když jde po krvi, a ona právě touží po té mé. Takže se radši stahuju.

Vcházíme do klidného prostoru, kde je roztroušeno jen několik hostů. „Dvě piva, díky." Hodím na bar bankovky a přitáhnu dvě stoličky. Oba mlčíme, když nám barman přináší pití a my si přiťukneme láhvemi a pijeme, a zároveň si uznale povzdechneme. Ještě ani nestačím položit svou láhev, když Lucinda vrazí dovnitř a začne očima prohledávat bar. A jéje. Spatří nás a já trochu ucuknu, její hrozivý pohled mě přiměje se stáhnout.

„Měla jsem to vědět." Projde kolem nás směrem k zadní části hospody. „Pojďte."

Podívám se na Jakea, který zrovna protáčí oči. „Kdybych ji neměl tak rád, tak bych ji poslal do prdele aspoň desetkrát denně." Sklouzne ze stoličky a já ho následuju s lehkým pousmáním.

Posadíme se na opačnou stranu boxu než ona, sedíme jako hodní kluci a čekáme, až nám umyje prdele. Koneckonců si to zasloužíme. Nebo aspoň já si to zasloužím. Jake nemá nic společného s mou chvilkovou nesoustředěností.

O dvě minuty později naše nadřízená stále něco dělá na telefonu a já s Jakem máme stažené zadky. Podívám se na Jakea. Jake se podívá na mě. Pokrčím rameny. „Napiješ se?" zeptám se jí.

Lucinda mě sjede pohledem. „Nezkoušej moji trpělivost, Ryane," odsekne. „Už takhle mě z tebe dneska bolí hlava."

Opřu se dozadu a dostanu se do bezpečnější vzdálenosti, slyším Jakeův smích. „Jen jsem se zeptal, jestli se chceš napít. Kromě toho, kdo ví, kde by ta holka teď byla. Musel jsem jednat rychle."

„Cože?" Lucinda se zasměje. „Takže budeš řádit v ulicích Londýna a ohánět se zbraní?"

„Jsem si jistý, že poldové na tebe budou hodní, protože jeden z tvých mužů chytil grázla, kterého už léta chtějí dostat oni." Sladce se usměju a ona odtrhne svůj propalující pohled od mé dvoumetrové postavy a zvedne ruku do vzduchu, aby si vyžádala barmanovu pozornost.

„Flat white," zavolá. A pak se rozhostí ticho, které ani Jake ani já nechceme narušit, takže jen pomalu otáčím láhví na stole.

Lucinda nakonec přistrčí přes stůl telefon a já se na něj podívám. „Co je to?" ptám se.

„Vaše další zakázka."

„Mám dovolenou," připomenu jí. „Jedu na pár týdnů domů."

„Domů? Je to uprostřed ničeho." Zasměje se. „Nuda jako prase. Dvě stě obyvatel, pár obchodů, hospoda a škola. Proč by ses tam sakra chtěl vracet? Co tam budeš dělat?"

„Do toho ti nic není," odbudu ji a cítím, jak Jakeovi padnou oči na můj profil. Ví, co budu dělat. Jako jediný. Tak to dopadá, když trávíš tolik času s jedním člověkem. Všechno mu vyžvaníš. „Jedu domů, a basta," řeknu s hranou samozřejmostí a Lucinda se sesune na židli, když její objednávka přistane na stole.

Bez jakéhokoli poděkování číšníkovi do kávy nasype pořádnou dávku cukru, zvedne ji a vypije ji jedním douškem, aniž by ze mě spustila svůj smrtící pohled. Může jít k čertu. Jedu domů do Hamptonu a basta. Na další zakázku si může najít někoho jiného. A v tu chvíli se její pohled stočí na Jakea.

Okamžitě začne vrtět hlavou. „Zapomeň na to. Za pár týdnů se mi má narodit dítě."

„Je to na dva týdny."

„Ne." Napije se z láhve piva. „Slíbil jsem Cami, že tohle je poslední práce."

„Co kdybych ti řekla, že ti nakopu tu tvoji blbou prdel?"

„To už jsi udělala před lety. Teď se víc bojím Camiina hněvu než tvého, tak jdi k čertu, Luci." Jake jí věnuje sarkastický úsměv, zatímco ona si znechuceně odfrkne. Já se s úsměvem ušklíbám. Lucinda Cami miluje. Jakeova žena je jediná žena na planetě, kterou má naše šéfová skutečně ráda.

„Asi si budeš muset najít někoho jiného," zamyslím se a cinknu svou láhví o tu Jakeovu. „Jsme ze hry." Dívám se, jak se nadechuje, její oči se zužují do děsivých štěrbin a pomalu se do mě vpíjejí. Úsměv mi opadne, když mi ukáže další dokument. „Co je to?"

„Respektuji, že se na pár týdnů vracíš domů. Tohle bude tvoje práce, až se vrátíš do Londýna. Pěkný, nudný, málo rizikový kšeft pro jednoho."

„I tady o slečně Warrenové jsi tvrdila, že je tam nízké riziko," podotýkám, zatímco zírám na papír a v duchu si přehrávám uplynulou hodinu. Škubnu sebou a srdce se mi rozbuší o něco rychleji. Škubnu sebou ještě víc, když v duchu spatřím Alexandřinu tvář.

„Dávám si pauzu," prohlásím a podívám se na Lucindu. Jak jsem očekával, její tvář je obrazem šoku. „Přerušuju kariéru."

„Cože?"

Cítím na sobě i Jakeův ohromený pohled. „S touhle prací končím," trvám si na svém. Nezáleží na tom, jak jsem opatrný. Dnes se ukázalo, že nebezpečí má neuvěřitelnou schopnost mě provázet na každém kroku a můj instinkt tančit s ním mě očividně neopustil. Jsem si vědom toho, že tahle zakázka mohla skončit úplně jinak.

Lucindiny nozdry se rozšiřují, zatímco vypíná obrazovku mobilu. „Zavolám ti, až budeš mít rozum." Zvedne se a odkluše z baru, já na sobě pořád cítím Jakeovy oči.

„Co?" zeptám se, aniž bych se na něj podíval.

„To myslíš vážně?"

„Smrtelně vážně." Napiju se piva.

„Co budeš dělat?"

„Pracovat na svém domě. Možná jich postavím víc." Pokrčím rameny. „Na manuální práce jsem dobrej." Postavil jsem si vlastní dům v lese od základů. Vždycky jsem přemýšlel o tom, že bych si koupil nějaký pozemek a vybudoval si portfolio nemovitostí. Teď je ten správný čas to udělat. V téhle profesi pracuji už skoro dvacet let. Je čas skončit.

„To zní docela dobře," řekne Jake, zazvoní mu telefon a on ho zvedne. „Ahoj." Podle tónu jeho hlasu poznám, kdo to je, a usměju se pro sebe. V práci je to protivný hajzl, náladový a pro většinu lidí těžko uchopitelný, ale když jedná se svou ženou a dcerou, je jako med. „Ne, to nejde." Jakeův zadek se rychle zvedne ze židle. „Kurva, Cami, jsem na druhé straně Londýna. Dávám si pivo. A ještě je kurva brzo! Měli jsme jet na venkov."

„Omlouvám se." Slyším, jak vydechne. „Tak já řeknu tomu dítěti, ať vydrží, dokud táta nedopije pivo, ano?" Několik spěšných výdechů. „Porodní asistentka je tu za pět minut."

„Kurva," zakleje, otočí se a vyběhne z hospody.

„Jakeu!" křičím, jdu za ním a nechávám na stole dvě piva, která jsme ani nedopili. „Jakeu, počkej."

„Cami rodí," křikne přes rameno a rozběhne se přes silnici. „Musím se dostat domů."

„Odvezu tě. V tomhle stavu se zabiješ."

Hodí po mně rozhořčený pohled. „Jsem v pohodě."

„Tvoje čelo s tím nesouhlasí." Ukážu nahoru a on zvedne ruku, aby si otřel pot. „Nastup si do auta. Stejně jsem lepší řidič než ty."

„Jdi do prdele."

Zasměju se a usednu na sedadlo řidiče. „Je někdo s ní?" Rychle vyjíždím z místa a přibližuji se k hlavní silnici, kličkuju mezi ostatními auty.

„Kamarádka. Heather." Zvedne telefon a za pár vteřin už zase mluví. „Jsem na cestě. Jak se jí daří?" Jake je chvíli zticha a moje pozornost se rozdělí mezi něj a silnici. Ten chlap byl vždycky napjatý, ale v tuhle chvíli je jako pružina. „Měl bych tam být za půl hodiny, záleží na provozu. Vydrží tak dlouho čekat?"

Zahnu ostře doprava a projedu na červenou. „Tak dvacet minut," dodá Jake. „Dej mi ji k telefonu."

Další ostrá zatáčka a Jake ukazuje před sebe na další sadu světel, která právě svítí oranžově. Dávám na jeho radu, objíždím několik mopedů před sebou a sešlápnu pedál plynu na podlahu.

„Ahoj, andílku," vydechne a já se usměju a z jeho jemného hlasu sám trochu roztávám. „Ryan řídí naprosto rozumně," ujistí ji

a obrátí na mě pohled. „Jo, řeknu mu to. Jen dýchej, jak jsme to trénovali, jo? Zvládneš to. Kde je Charlotte?“ Jeho úsměv je široký, když poslouchá Camiinu odpověď. „Vypadá to, že jsi v dobrých rukou.“ Vyskočí na sedadle, když se autem rozlehne monstrózní výkřik, a já se podívám jeho směrem, oči dokořán. „Soustřeď se na cestu,“ zavrčí a zapne si telefon na reproduktor. Zvuk Camiina nářku utichá a já slyším, jak začíná těžce oddechovat.

„Ooh, to bylo hrozné,“ povzdechne si.

„Tati!“ V telefonu se ozve hlas malé holčičky, který zní spíše vzrušeně než úzkostně.

„Ahoj, princezno.“ Jakeův tón se ještě zjemní a jeho tělo se prakticky rozplyne na sedadle vedle mě. „Staráš se o Cami místo mě?“

„Ano. Ale strašně se potí. A je hrozně rudá.“

„Bude v pořádku. Přijedu co nejrychleji, ano?“

„Měl by sis pospíšit, tati.“

„Spěchám, princezno.“

Když ostře zahnu za roh, narazí do dveří a zakleje, když se udeří hlavou o sklo.

„Věř mi, spěchám. Uvidíme se brzy.“ Jake zavěsí a otře si čelo, druhou rukou se opře o palubní desku. „ Šlápni na to, Ryane,“ zamumlá sarkasticky právě ve chvíli, kdy svištím kolem luxusního ferrari a řidič mi ukazuje prostředníček. Namísto odpovědi zatroubím a soustředím se na to, abych dostal svého kamaráda k jeho ženě, než se jeho dítě vydá na svět.

Nemůžu říct, že než jsem zastavil před jejich domem v západním Londýně, Jake neutrpěl nějaké trauma, ale vím, že porod stihne. Jake vyskakuje ven poté, co mi věnuje své obvyklé uznalé poplácání po rameni. „Díky, kámo.“

„Zavolej mi!“ zakřičím, když se zabouchnou dveře a on vyběhne na cestu. „A hodně štěstí, kamaráde,“ řeknu si pro sebe a dívám se, jak prolétá dveřmi.

Chvíli stojím u obrubníku a přemýšlím o několika věcech ve svém životě. Ne že by bylo moc o čem přemýšlet. Jen jedna věc za to stojí. Usměju se a vyrazím, připravený opustit byt, ve kterém už příliš dlouho přespávám, a jet domů.

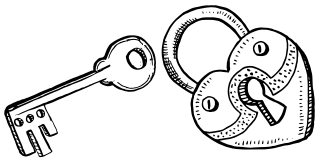

Kapitola 2

HANNAH

Na polní cestě přede mnou tančí oblouky jantarových světel a poskakují, zatímco vítr šumí skrz listy stromů nade mnou. Zvednu pohled, přimhouřím oči a nechám se hypnotizovat šuměním větru v korunách stromů. Kolébání větví, vrzání starého dřeva, meruňková záře, která se snaží prodrat skrz listí. Všechno je to tak zatraceně dokonalé.

Je to domov. Alespoň prozatím.

Blížím se k vrcholu kopce a nohama poháním kolo, dokud přední pneumatika mírně neklesne. Pak vykopnu nohy do stran, pohodím hlavou dozadu a nechám se unášet gravitací, se smíchem zrychluju z kopce a zvuky mé radosti se rozléhají po lese. Vítr v mé tváři je nádherný, šumění vzduchu, který mě míjí, mě očišťuje.

Blížím se k úpatí svahu mnohem rychleji, než bych chtěla, a zvedám za sebou oblaka prachu. Košík na přední části mého kola poskočí, když se polní cesta změní v asfaltový úsek, a několik malin, které jsem natrhala, je katapultováno do vzduchu. „Sakra."

Jedna mě zasáhne přímo do čela, konce šátku, který mám na hlavě, mě šlehají do tváří. Rychle ho sundám a strčím si ho do kapsy, než mi ho vítr odfoukne.

„Dobré odpoledne, Hannah," zavolá na mě paní Hattová, když se řítím kolem mostu přes řeku směrem k městu. Kočky jí krouží kolem nohou, zatímco kráčí po cihlové cestičce na zápraží svého domku, obtěžkaná nákupními taškami.

„Dobré odpoledne!" zakřičím a rychle se chopím řídítek oběma rukama, když najedu do jamky v silnici, což mě trochu rozkymácí. Ztratím rychlost, zatímco se rozjíždím do mírného kopce po starém kamenném mostě, ale po překonání vrcholu ji opět získávám. Míjím městský kostel a na malém hřbitově, který starobylou stavbu obklopuje, vidím otce Fitzroye, jak koštětem oprašuje náhrobky. „Dobré odpoledne, otče."

Otočí se a sleduje mou jízdu na kole. „Dobré odpoledne, slečno Brightová." Než se vrátí ke svému úkolu, zvedne koště na pozdrav.

Když se blížím ke skupině školáků, čekajících na přechodu přes silnici, jsem nucena použít brzdy, s úsměvem zpomalím, než je učitelka přežene na druhou stranu. „Dobré odpoledne," prozpěvuje a táhne zbloudilé dítě zpátky do řady.

„Ahoj." Zamávám a směju se, když se dítě znovu zastaví. Je tu jen deset dětí, a to je dvacet procent všech žáků školy. To se mi na tomhle městě líbí. Je malé. Je také roztomilé, přátelské a bezpečné.

Jakmile jsou děti na druhé straně, rozjedu se a znovu se beze spěchu vydám směrem k obrovskému rybníku, který označuje začátek hlavní ulice. Hospoda stojí po levé straně, následuje řada malých domků z čokoládově hnědých cihel a na konci je benzínová pumpa. A vpravo stojí řada obchodů, počínaje městským

obchodem se smíšeným zbožím – kde se prodává vše od mléka po šroubováky – a konče poštou. A mezi nimi kavárna paní Heavenové a nakonec můj obchod. Můj úžasný, roztomilý obchůdek s uměleckými předměty.

Před ním zastavím, přehodím nohu přes kolo, opřu ho o nedaleký sloup veřejného osvětlení a zadívám se na novou ceduli, kterou jsem nedávno instalovala. Usměju se.

„V těchto končinách není velký zájem o umění, drahoušku," ozve se někdo zezadu a já se otočím na starého muže s šedivými vlasy a dlouhým plnovousem. Na sobě má zelenou kostkovanou košili a rukama se opírá o madla vozíku. Zírá na novou ceduli mého obchodu.

„Omlouvám se, ale myslím, že se neznáme," řeknu a přistoupím k němu.

„Jmenuji se Cyrus." Vyndá si párátko z úst a namíří ho na můj obchod. „Doufám, že neplánuješ vydělávat miliony."

„Miliony ne," ujišťuji ho. „Jen tolik, abych mohla žít." Ještě rok nebo dva budu v pohodě, ale peníze, které mám, už začaly ubývat. Takže je na čase začít vydělávat.

Cyrus si mě prohlíží a několikrát mě přejede pohledem od hlavy k patě. „Vypadáš jako kreativní typ."

Zasměju se a sáhnu si na svůj rozcuchaný účes. „A jak vypadá kreativní typ?"

„Nepořádně." Vrátí si párátko mezi zuby, vytáhne z vozíku koště a začne zametat chodník. Zamračím se a podívám se dolů na své džíny, kde zahlédnu několik kapek barvy. A pak si zatahám za bílé tričko. Další skvrny od barvy. „Máš to i na pantoflích." Cyrus se zasměje, zasune koště zpátky do vozíku a vezme lopatu.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Bez dechu*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.